

Arrest

nr. 333 952 van 8 oktober 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 28 april 2023 en verzoekt op 3 mei 2023 om internationale bescherming. Op 11 maart 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend ter kennis wordt gebracht aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, H. S. A. D., bent van Arabische origine, u heeft de Palestijnse nationaliteit en bent geboren 07 december 1998 te Sheikh Radwan, Al Jala straat, in Noord Gaza. U hangt het islamitische geloof aan. U woonde met uw ouders, twee zussen en vier broers in Shiekh Radwan. Ook uw paternale ooms en hun gezinnen woonden in hetzelfde gebouw. U ging naar school tot de derde klas middelbaar totdat u werd aangereden en u 1 jaar en 8 maanden thuis moest blijven. U kon daarna niet terug naar school en ging af en toe wat spullen verkopen op de markt.

U verliet Gaza op 7 augustus 2022 en u reisde met een Turks visum via Egypte naar Turkije. U reisde door naar Griekenland, waar u op 26 augustus 2022 aankwam op het eiland Samos. U diende daar op 19 september 2022 officieel een verzoek om internationale bescherming in, waarna u op 17 november 2022 de vluchtelingenstatus verkreeg. U verkreeg uw vluchtelingenpaspoort op 6 april 2023, waarna u op 24 of 25 maart 2023 naar België afreisde. Op 3 mei 2023 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u te lijden onder het gebrek aan huisvesting en medische opvolging.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u kopieën voor van de volgende documenten: de eerste pagina van uw Palestijnse paspoort, uw Palestijnse ID-kaart, UNRWA-registratiekaart, geboorteakte en identiteitsdocumenten van uw familie in Gaza. Ook legde u kopieën voor van het attest van uw verblijf in het Centrum voor Intensieve Begeleiding Asielzoekers (CIBA), twee attesten van uw psycholoog en een bevestiging van uw afspraak bij een psychiater. Tevens legde u uw originele medische documenten en het volledige medische dossier voor, alsook het origineel psychologisch dossier van CIBA.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat op grond van een aantal elementen die in uw administratief dossier voorhanden zijn, blijkt dat er in het kader van onderhavig verzoek bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen worden aangemerkt. U vermeldt immers een precare mentale gezondheidstoestand legde een medisch attest d.d. 12/12/2024 neer waarin een psychologe, genaamd L. B., attesteert dat u sinds 4/1/2024 tweewekelijks door haar psychologisch opgevolgd wordt, evenals dat u met bepaalde psychische moeilijkheden zou kampen, zoals een posttraumatische stress stoornis (PTSS), en dat u werd doorverwezen naar het CIBA en nood zou hebben aan rust en stabiliteit (zie document 8 in de groene map van uw administratief dossier).

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens die voorliggen, is het Commissariaat-generaal evenwel van oordeel dat er onvoldoende concrete elementen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit het voorgelegde attest kan niet blijken dat u omwille van uw mentale toestand niet in staat zou zijn om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch dat u niet in staat zou zijn om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van dit verzoek. In zoverre u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalde ook (epileptische) aanvallen te hebben gehad, stelde u met het nemen van medicatie zich normaal te voelen en in staat te zijn om te focussen op de vragen en na te kunnen denken over de antwoorden (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16 januari 2025 [CGVS], p. 2).

Er werd benadrukt dat u op elk moment een pauze kunt verzoeken. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u aan alle vragen begrepen te hebben en stelde u alles gezegd te hebben wat u wilde zeggen (CGVS, p. 16).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (zie Aanvraag derde landen, document 1 in de blauwe map van uw administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 7).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegian.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op [Ambtsbericht](#)).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar u als **verzoeker** om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met ernstige feiten en situaties – u stelde meermaals geslagen te zijn door bewakers in het opvangcentrum (CGVS, p. 9) – moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als **begunstigde** van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Voorts gevraagd of u na het verkrijgen van uw vluchtelingenstatus problemen heeft gehad met de Griekse autoriteiten, haalde u twee situaties aan waarbij u – al dan niet met handboeien om – lange tijd moest wachten terwijl uw identiteitsdocumenten gecontroleerd werden door de Griekse politie (CGVS, p. 12). Uit deze weergave van de manier van handelen van de Griekse politie blijkt niet dat u na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus in Griekenland ooit ernstige feiten en situaties met de politie/autoriteiten zou hebben ondervonden.

In zoverre uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting (CGVS, p. 8-9), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. **Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten**, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; **Greece Refugee Info**, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend, namelijk op 19 september 2022 (zie document 1 in de blauwe map van uw administratief dossier). Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Uit de informatie opgevraagd door het CGVS (zie document 1 blauwe map), blijkt dat uw ADET geldig is vanaf 17 november 2022, waardoor u de facto ook vanaf dat moment beschikte over het AFM en de mogelijkheden die dit met zich meebrengt. Uw verklaringen over de problemen met uw vingerafdrukken en het verkrijgen van uw documenten zijn op generlei manier gestaafd en berusten louter op blote verklaringen (CGVS, p. 8-9, 11). Daarenboven blijkt uit de opgevraagde informatie dat uw vluchtelingenpaspoort vanaf 6 april 2023 geldig is (zie document 1 blauwe map), wat mogelijks strookt met uw verklaringen over de problemen met uw vingerafdrukken (CGVS, p. 8-9, 11). Hieruit kan echter niet worden opgemaakt dat u ook uw ADET en AFM pas in april 2023 verkreeg en moet worden verondersteld dat u weldegelijk over de juiste documenten beschikte om bepaalde stappen te kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien.

Voorts toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, niet aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Dit kan bezwaarlijk worden afgeleid uit uw gedrag tijdens uw verblijf in Griekenland na het bekomen van uw status. Zo stelde u enkel dat u door uw medische situatie – de (epileptische) aanvallen – niet kon werken waardoor u geen geld had en zich geen woning kon veroorloven (CGVS, p. 11). U maakte echter geen gewag van het ondernemen van doordreven pogingen om werk of een woning te vinden. Daarenboven stelde u juist al twee dagen ná het verkrijgen van uw vluchtelingenpaspoort en uw documenten uit Griekenland vertrokken te zijn, waaruit blijkt dat u geen oprechte intentie had om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland (CGVS, p. 12). U gevraagd waarom u na het verkrijgen van uw documenten gelijk vertrok en niet eerst probeerde om uw situatie daar te verbeteren, antwoordde u dat u geen job had, dat uw gezondheidssituatie slecht was, dat u veel stress had en dat het voor u niet mogelijk was om iets te doen (CGVS, p. 12). Nogmaals gevraagd waarom u na het verkrijgen van uw documenten niet hebt geprobeerd om de nodige medische en financiële hulp krijgen of hulp te krijgen bij huisvesting, stelde u “niets van dat” te hebben gezien (CGVS, p. 12). Hieruit blijkt eens te meer dat u geen pogingen deed om uw situatie in Griekenland te verbeteren en dat u geen stappen ondernam uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te laten gelden.

Voorts stelde u een terugkeer naar Griekenland te vrezen wegens een gebrek aan zorg voor uw medische en psychische problemen – u lijdt aan (epileptische) aanvallen, PTSS en een depressie (CGVS, p. 1; zie documenten 4, 8, 10, 11 in de groene map).

Wat betreft uw (epileptische) aanvallen dient te worden geconcludeerd dat deze niet met medische documenten zijn gestaafd. In de attesten van uw psycholoog worden “(vermoedelijk psychogene niet-epileptische) aanvallen” vermeldt, welke niet door een arts zijn gediagnostiseerd (zie documenten 8 en 11 groene map). Uw medische dossier van België heeft betrekking of testiculaire problemen, waarvoor u een operatie in België onderging. In dit dossier wordt enkel door Dr. T. T. melding gemaakt van de stuiptrekkingen, waarbij deze melding volledig op uw verklaringen is gebaseerd en geen enkele medische diagnose bevat (zie document 10 groene map). In de overige medische documenten wordt er melding gemaakt van de door u vermelde aanvallen, met het verzoek om dit verder medisch te onderzoeken (zie document 4 groene map). Dit verder onderzoek is echter niet geattesteerd. Daar u niet de minste aanwijzing hebt gegeven van overtuigende, nauwkeurige en ernstige bewijzen die het CGVS kunnen inlichten over de realiteit, de omvang en de ernst van de problemen die u beweert te hebben, hoe lang ze al bestaan, de behandeling die ze vereisen en, in elk geval, de onmogelijkheid voor u om een behandeling in Griekenland voort te zetten, kunnen deze problemen niet als dusdanig ernstig worden geacht dat zij een terugkeer naar Griekenland in de weg staan.

Aangaande uw psychische problemen legde u een uitgebreid dossier van het Centrum voor Intensieve Begeleiding van Asielzoekers (CIBA) voor, waarin de gunstige evolutie van uw verblijf in het centrum uiteen wordt gezet (zie document 9 groene map). Zo werd u op 2 augustus 2024, na een verblijf van vijf maanden, weer overgeplaatst naar een regulier opvangcentrum en was u er in geslaagd om werk te vinden – wat u juist een gevoel van betekenis en productiviteit gaf en uw zelfvertrouwen bevorderde (zie document 9 groene map). Uw verklaring niet te kunnen werken wegens uw psychische problemen staan dan ook haaks op de vaststellingen van dit rapport, waaruit niet kan worden opgemaakt dat u bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen werken (CGVS, p. 11). Uit het recente attest van uw psycholoog en de bevestiging van uw afspraak bij een psychiater op 24 januari 2025, kan geen concrete en precieze informatie over de aard, frequentie en mogelijke complexiteit van de psychologische follow-up die voor u is opgestart worden afgeleid (zie documenten 11 en 12 groene map). Het recente attest van uw psycholoog vermeldt dat u behoefte heeft aan rust en stabiliteit en dat traumatherapie is “aangewezen”. Uit het recente attest van uw psycholoog blijkt dat u op 22 januari 2025 nog een afspraak had, maar bij gebrek aan een recenter documenten weet het CGVS niet of de therapeutische behandeling nog steeds wordt voortgezet en of deze nog steeds geïndiceerd is. Hieruit volgt dat uw gezondheidstoestand en de stoornissen waaraan u lijdt, die niet anderszins zijn gekarakteriseerd en gedocumenteerd, niet voldoende zijn om aan uw situatie in Griekenland een aanzienlijk verhoogde mate van kwetsbaarheid toe te kennen, en derhalve een andere perceptie van uw levensomstandigheden in dit land rechtvaardigen.

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u, gezien u na 31 december 2020 uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland hebt ingediend (zie supra).

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigde verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf). Dat u na het verkrijgen van uw status in Griekenland geen medische hulp kon krijgen omdat u geen medische dekking en geen geld had, is dan ook niet aannemelijk.

Tevens wijst het Commissariaat-generaal erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socioeconomic rights , gepubliceerd door

RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Deze informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van toegang tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines **for free** from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat uw medische en psychische problemen niet voldoende zijn om aan uw situatie in Griekenland een aanzienlijk verhoogde mate van kwetsbaarheid toe te kennen (zie supra), is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Voorts verdient opmerking dat u sinds uw vertrek uit Gaza zeer zelfredzaam bent geweest. U stapte makkelijk op andere Arabieren in Griekenland af om hen om hulp te vragen, bijvoorbeeld om uw gsm op te laden of om eten te krijgen (CGVS, p. 11). Ook had u in Griekenland vrienden bij wie u een paar nachten kon logeren of douchen (CGVS,

p. 8, 10, 11). U heeft momenteel geen contact meer met deze vrienden, maar gezien uw verbindende karakter zult u er bij terugkeer naar Griekenland ook in slagen om nieuwe vriendschappen aan te gaan of oude vriendschappen nieuw leven in te blazen (CGVS, p. 10-11; document 9 groene map). Daarnaast kreeg u in Griekenland eten van organisaties of andere mensen, was u zeer vindingrijk als het aankwam op het opladen van uw gsm of het vinden van een douche of slaapplek, waardoor het u lukte om tijdens uw verblijf in Griekenland in uw levensbehoeften te voorzien (CGVS, p. 10). Terzijde verdient opmerking dat twee van uw maternale neven in Londen verblijven (CGVS, p. 6), op wie u eventueel een beroep kunt doen bij terugkeer naar Griekenland. Dit zal u in staat stellen om uw leven in Griekenland uit te bouwen, mits u daartoe doorgedreven stappen zet.

Verder verdient nog opmerking dat u in Griekenland beschikte over een verblijfsvergunning (ADET) geldig van 17.11.2022 tot 16.11.2025 en een vluchtelingenpaspoort geldig van 06.04.2023 tot 05.04.2028 (zie document 1 blauwe map; CGVS, p. 7). Hiermee was u in staat om in Griekenland een leven op te bouwen, mits u de nodige stappen zou zetten. Dat u uw verblijfsvergunning en vluchtelingenpaspoort gestolen werden toen u in België geen vaste verblijfsplaats had, is ten eerste opmerkelijk, maar niet ernstig te noemen (CGVS, p. 3).

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) verliest, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.

Ten eerste wijst het CGVS erop dat **het mogelijk is een duplicaat** te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan. Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is

gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).

Ten tweede blijkt uit uw administratief dossier duidelijk dat uw verblijfsvergunning nog niet verlopen is, u beweert alleen in tempore suspecto en zonder het te bewijzen dat uw gedrukte verblijfsvergunning verloren zou zijn (CGVS, p. 3; document 1 blauwe map). Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben.

Zelfs indien u niet het langer in het bezit zou zijn van uw geprinte verblijfsvergunning hetgeen geenszins kan worden aangenomen gezien uw blote beweringen dienaangaande, blijkt hieruit niet dat u geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

Met betrekking tot het sociale zekerheidsnummer (AMKA) merkt het Commissariaat-generaal op dat uit objectieve informatie ook blijkt dat het pas wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt (AIDA/ECRE, Country Report: Greece. Update 2023, juni 2024, blz. 248: "According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit **expires**"). Uit de objectieve informatie blijkt duidelijk dat het AMKA de dag na het verstrijken van de verblijfsvergunning wordt gedeactiveerd omdat de Griekse wet bepaalt dat het AMKA wordt gedeactiveerd in geval van illegaal verblijf op Grieks grondgebied (Ibid., blz. 278: "Specifically as regards deactivation due to nonlegal residence in the country, [deactivation] shall automatically take place on the day following the expiry of validity of the residence title, in the absence of renewal, extension or withdrawal of the status of international or temporary protection"). Het is dus het verlopen van de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het verlopen van de gedrukte verblijfsvergunning. Gezien uw verblijfsvergunning niet voor 16 november 2025 verloopt, is uw AMKA ook tot die datum geldig. En zelfs als u niet de nodige stappen had ondernomen om uw AMKA te verkrijgen, zou u geen gratis toegang tot gezondheidszorg in openbare instellingen worden geweigerd ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines **for free** from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription", zie UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; Refugee Info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA), van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/enus/articles/4985632313623>; **Country Report: Greece. Update 2022**", blz. 250-251).

Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft, herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaeean.org/wpcontent/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Uit objectieve informatie blijkt echter dat **"de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt"** (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, maart 2024, p. 20: "the AFM is automatically deactivated upon **the expiry of the ADET** and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 16 november 2025, is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als de verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft hij toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De overige documenten die u hebt voorgelegd zijn niet bij machte bovenstaande conclusie om te buigen. Zo zijn uw Palestijnse paspoort, ID-kaart, uw geboorteakte en de UNRWA-registratiekaart indicaties van uw identiteit, herkomst en uw leven in Gaza, hetgeen in casu niet betwist wordt. De Palestijnse identiteitsdocumenten van uw familie hebben louter betrekking op hun identiteit, wat uw familieband

ondersteunt maar los staat van uw persoonlijke verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg kan dit ook niets wijzigen aan de reeds gedane bevindingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst aangezien u internationale bescherming geniet in Griekenland.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9, 49, 57/6 en 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gelezen in samenhang met de artikelen 33 en 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker werpt op dat de preciaire situatie van erkende (en kandidaat) vluchtelingen in Griekenland de afgelopen jaren reeds uitvoerig gedocumenteerd werd door de bronnen die hij opsomt. Hij stelt dat *anno* 2024 de problematische en preciaire situatie op het vlak van levensomstandigheden niet structureel gewijzigd is, integendeel. Terugkerende statushouders zien zich geconfronteerd met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen kunnen bemoeilijken. De situatie van begunstigden van internationale bescherming is de laatste jaren steeds moeilijker geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Verder stelt verzoeker dat hij in Griekenland in bijzonder preciaire omstandigheden leefde die hem niet toelaten om in geval van terugkeer op een menswaardige manier zijn leven uit te bouwen. Wat de afwezigheid van duurzame huisvesting betreft, oppert verzoeker dat de problemen die hij op het vlak van huisvesting ondervond, en algemeen zijn levensomstandigheden, niet afdoende en in de diepte bevraagd werden. Hij deelde mee dat hij geen steun kreeg en dat hij geen private woonst heeft kunnen huren, dat hij na zijn erkenning uit het gesloten centrum werd gezet, dat hij op straat stond en materiële, noch financiële steun ontving om onderdak te vinden. Op enkele nachten na was hij vijf maanden dakloos. De tweetal nachten die hij bij een derde doorbracht (op de vloer van diens keuken) moest hij hiervoor betalen met geld dat hij niet had, waarna hem de deur werd gewezen. Douchen kon hij enkel met koud water aan de kust en om de tien dagen kon hij in een gedeelde woning van een vriend snel douchen. Hij moest overleven op basis van voedselbedelingen en leed aan bijzonder veel stress.

Verzoeker volhardt in zijn bewering dat zijn Griekse verblijfsdocumenten gestolen zijn na aankomst in België toen hij als dakloze in verlaten gebouwen sliep. Hij diende geen klacht in, zijn focus lag op overleven. Hij stelt dat het feit dat hij geen Griekse documenten meer heeft door de verwerende partij onterecht wordt afgedaan als een klein euvel dat mogelijks wat ongemak veroorzaakt, doch dat vrij eenvoudig te overwinnen valt. De behandelingstermijn voor de verlenging/vernieuwing van Griekse verblijfsdocumenten is immers kennelijk onredelijk, hij is de taal niet machtig en de doorlooptijden kunnen zeer hoog oplopen.

Voorts wijst verzoeker op een gebrek aan zelfredzaamheid om in zijn basisbehoeften te voorzien. Hij betwist dat hij “*zeer zelfredzaam*” is geweest. Hij kende niemand in Griekenland en had geen andere opties dan Arabisch uitzierende mannen aan te spreken, wat bijzonder veel schaamte bij hem creëerde. Hij was tot een

bedelaar verworven en vlot en makkelijk ging dat niet. Hij was in overlevingsmodus beland en kon niet verder meer denken dan de dag van morgen. Dit concreet onderwerp werd volgens hem niet uitvoerig met hem besproken. Hij kan ook niet terugvallen op een sociaal netwerk in Griekenland. Hij had er geen vrienden en heeft nog openstaande schulden omdat hij zich moest wenden tot een advocaat om zijn verblijfsdocumenten te bekomen. Hij kon slechts enkele dagen op de vloer en nadien tegen betaling, wat hij niet kon en waardoor hij aan de deur werd gezet, bij een persoon slapen. De 'vriend' waar hij om de tien dagen mocht douchen heeft dan weer Griekenland verlaten. Volgens verzoeker kan het aanspreken van derden op straat voor een kleine gunst onmogelijk als een bewijs van "*verbindend karakter*" worden gekwalificeerd. Algemeen stelt hij dat de conclusies van de verwerende partij over zijn zelfredzaamheid vluchtig getrokken zijn en niet gestaafd op grond van een degelijk diepgaand onderzoek. Het onderzoek verliep haastig en is lacunair op essentiële punten.

Verzoeker gaat tevens in op de structurele geweldplegingen door de Griekse politie tijdens zijn verblijf in het gesloten centrum op Samos en op het gegeven dat hij op straat vaak werd gecontroleerd door politiemensen gekleed in burger. De impact van het geweld op de psyché van verzoeker was zeer groot, hij is in België gediagnosticeerd met PTSS en moest omwille van zijn kritieke medische toestand getransfereerd worden naar het opvangcentrum CIBA dat voorziet in bijzondere ondersteuning van asielzoekers met verhoogde kwetsbaarheden en waar hij maandenlang moest verblijven. Verzoeker legt tot op heden een therapeutisch traject af, hij wordt gevolgd door een psychiater op medicamenteus vlak en door een psychologe voor therapie. De zelfredzaamheid die verzoeker ooit had in Gaza werd teniet gedaan door de traumatische ervaringen in Gaza, in Griekenland en in België ingevolge het uitbreken van de oorlog in Gaza en het verlies van negentig familieleden.

Verzoeker vestigt verder de aandacht op zijn verhoogd kwetsbaar profiel: PTSS, depressie en epilepsie. Hij schetst zijn traject in België, gaat in op zijn psychologische opvolging bij Solentra, zijn aanmelding en maandenlang verblijf bij CIBA en zijn opvolging door een psychiater. Zijn begeleiding vermoedt dat hij lijdt aan psychogene niet-epileptische aanvallen en dat verdere onderzoeken ingepland staan. Wanneer hij voldoende gestabiliseerd is, wordt traumatherapie aangeraden. Volgens verzoeker miskent de verwerende partij de bewijskracht van de voorgelegde medische documenten, is de bestreden beslissing behept met tegenstrijdigheden en is het gevoerde onderzoek lacunair.

Verzoeker gaat verder in op de afwezigheid van medische zorgverlening en medicatie in Griekenland. Hij stelt dat hij in Griekenland verstoken bleef van de nodige medische zorgen, dat hij zich meermaals aanbood bij publieke ziekenhuizen maar dat zij, ondanks de urgentie, weigerden hem te ontvangen. Hij verloor het bewustzijn en werd wakker in het ziekenhuis waar hij vervolgens meteen werd ontslagen bij gebrek aan medische dekking. Ook in apotheken kreeg hij te horen dat hij over een medisch voorschrift diende te beschikken.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in hoogst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt, blijkens de inventaris, volgende bijkomende stukken bij het verzoekschrift:

"3. <https://ecre.org/aida-2021-update-greece/>

4

(<https://www.proasyl.de/wp-content/uploads/2015/12/2017-06-23-Legal-note-RSAbeneficiaries-of-international-protection-in-Greece.pdf>)

5. https://www.proasyl.de/wp-content/uploads/2015/12/Update_StellungnahmeGriechenland-1.pdf

6

<https://www.rtlnieuws.nl/nieuws/buitenland/artikel/5283305/vluchtelingen-griekenlandhonger-irc-lesbos-moria-mavrovouni>

7. https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/06/AIDA-GR_2020update.pdf

8

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/03/Access-to-document-and-socioeconomic-rights-RSA-et-pro-asyl.pdf>

9. https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-GR_2022-Update.pdf

10. <https://open.overheid.nl/documenten/ronl52cc2a89f98ed822adcd37a47dc5405b82935960/pdf>

11. https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf

12. <https://www.demorgen.be/nieuws/griekenland-kiest-voor-veel-strengeremigratiewet-bd57a9d6/>

en <https://www.amnesty-international.be/subthema/griekenland>

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2020/01/NANSEN-Situation-desbénéficiaires-de-protection-internationale-en-Grèce-décembre-2019.pdf>.

2.2.2. Op 8 september 2025 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij wordt gewezen op volgende rapporten waarnaar een internetlink wordt toegevoegd:

- “Country Report: Greece. Update 2023”, gepubliceerd door AIDA/ECRE, van 24 juni 2024;
- “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, van juni 2022;
- “Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, van september 2024;
- “Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic Rights”, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, van maart 2024;
- “Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”, gepubliceerd door RSA, van maart 2025;
- “Communication on the status of migration management in mainland Greece”, gepubliceerd door de Europese Commissie, van 4 april 2025;
- COI Focus “Aide aux migrants”, gepubliceerd door Cedoca, van 25 juli 2025.

2.2.3. Op 9 september 2025 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij hij volgende stukken voegt:

- psychiatrisch attest d.d. 24 januari 2025 (stuk 1);
- psychiatrisch attest d.d. 4 april 2025 (stuk 2);
- psychologische rapporten d.d. maart en augustus 2025 (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

2.3.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3.4. Een opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid.

Artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven met ingang van 22 maart 2018. Hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn door de bestreden beslissing die dateert van 11 maart 2025 kan dan ook niet worden ingezien.

Daar waar verzoeker verwijst naar artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 105-110). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffend artikel van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker geeft niet aan welke bepaling(en) van artikel 49 van de Vreemdelingenwet hij te dezen geschonden acht. Evenmin preciseert hij waaruit deze schending alsook de schending van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet zou bestaan. Derhalve worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de richtlijn 2011/95 stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aanduidt hoe

deze bepalingen concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het enig middel niet-ontvankelijk is.

De Raad bemerkt ten slotte nog dat verzoeker niet aantoont dat artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, geschonden is, nu hem immers de mogelijkheid werd geboden de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad. De Raad benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voormeld artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.5. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zich niet aan dat verzoeker niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en effectief eraan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 augustus 2020, p. 89).

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere steunmaatregelen moeten worden verleend. Dit wordt als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat op grond van een aantal elementen die in uw administratief dossier voorhanden zijn, blijkt dat er in het kader van onderhavig verzoek bepaalde bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen worden aangemerkt. U vermeldt immers een preciaire mentale gezondheidstoestand legde een medisch attest d.d. 12/12/2024 neer waarin een psychologe, genaamd L. B., attesteert dat u sinds 4/1/2024 tweewekelijks door haar psychologisch opgevolgd wordt, evenals dat u met bepaalde psychische moeilijkheden zou kampen, zoals een posttraumatische stress stoornis (PTSS), en dat u werd doorverwezen naar het CIBA en nood zou hebben aan rust en stabiliteit (zie document 8 in de groene map van uw administratief dossier).

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens die voorliggen, is het Commissariaat-generaal evenwel van oordeel dat er onvoldoende concrete elementen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit het voorgelegde attest kan niet blijken dat u omwille van uw mentale toestand niet in staat zou zijn om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch dat u niet in staat zou zijn om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van dit verzoek. In zoverre u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalde ook (epileptische) aanvallen te hebben gehad, stelde u met het nemen van medicatie zich normaal te voelen en in staat te zijn om te focussen op de vragen en na te kunnen denken over de antwoorden (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16 januari 2025 [CGVS], p. 2).

Er werd benadrukt dat u op elk moment een pauze kunt verzoeken. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u aan alle vragen begrepen te hebben en stelde u alles gezegd te hebben wat u wilde zeggen (CGVS, p. 16).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Nergens in de voorliggende medische stukken (administratief dossier, map documenten, stukken 4, 8-12 en aanvullende nota verzoeker, stukken 1-3) wordt *in concreto* en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de fysieke en mentale problemen van verzoeker een deelname aan het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) zouden verhinderen of bemoeilijken. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar verzoekers mentale toestand en of hij zich in staat voelde om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, waarop hij aangaf dat hij zich goed, maar niet zo goed voelde en dat hij zich, met de medicatie die hij neemt, kan focussen op de vragen en kan nadenken over de antwoorden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2). In dit verband stipt de Raad aan dat verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, noch heeft verzoeker of zijn advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud, of erna, opgeworpen dat verzoeker omwille van zijn medische en psychische problemen op enigerlei ogenblik gehinderd was in het afleggen van zijn verklaringen. Tevens stelt de Raad vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud

blijkt dat zijn persoonlijk onderhoud op normale wijze heeft plaatsgevonden en dat hieruit geen problemen omwille van eventuele psychologische of andere problemen kunnen worden afgeleid.

Verzoeker beperkt er zich toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn kwetsbaar profiel omwille van de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt. Evenwel toont hij daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Alles in acht genomen blijkt dat verzoekers psychische en medische toestand terdege werd beoordeeld en in rekening werd gebracht. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er specifieke steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze dan wel hadden moeten bestaan.

Gelet op wat voorafgaat, kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus/subsidiaire beschermingsstatus op 17 november 2022 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET), geldig tot 16 november 2025 (administratief dossier, map landeninformatie, antwoord Griekse asielinstanties *d.d.* 29 november 2023; Eurodac Marked Record; “bijkomende vragen M-status Griekenland”; notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*” *d.d.* september 2024, p. 13; “*Country Report: Greece. Update 2023*”, p. 243) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 17 november 2022 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt, zo weze herhaald, de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.8. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van

het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

2.3.9. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.3.10. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland.

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and*

socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen meedeelt.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per e-mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de tien dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om te worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM (fiscaal nummer) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Wanneer internationale bescherming wordt verleend, gaat deze AFM mee over naar de ADET. Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben bekomen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-21).

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *"een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt"*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. Statushouders kunnen hun AMKA-nummer alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (*"ERGANI"*), als bewijs van adres. De

Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA verkrijgen en worden volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe nog niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een “geldige” verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

Uit het geheel van de landeninformatie volgt dat statushouders zich in Griekenland in een nog meer precaire situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor statushouders zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport “*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de IOM met de steun van de Europese Unie ten bedrage van zestig miljoen euro en de bijstand van verschillende ngos en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie. Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS +-programma biedt op zich geen huisvesting, maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend blijven vergelijkbaar, met name wat betreft huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot twaalf maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te verkrijgen niet mogelijk is binnen de periode van dertig dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens vijf jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32).

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de

verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET en een geldige AMKA. Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. ‘cash assistance’), wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks het gunstig wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk dertig dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precaire situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden

vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asiel dienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asiel dienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moest worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouder wel een "certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus" of een "certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming" verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten, noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenspraak met wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de Europese Unie wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; *"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden *qua* huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*"Country Report: Greece. Update 2023"* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

2.3.11. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lange duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden kunnen leven.

2.3.12. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Met de loutere verwijzing naar beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift toont verzoeker niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, zoals geduid door het Hof van Justitie, bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. De informatie die hij bespreekt is deels verouderd, dan wel ligt in lijn met of is dezelfde als de bronnen die in beschouwing genomen werden bij de hoger gemaakte analyse en laat aldus niet toe tot een andersluidende conclusie te komen.

2.3.13. Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precare situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op de moeilijke situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Hij meent een bijzondere kwetsbaarheid te vertonen, volhardt in zijn verklaringen aangaande zijn ervaringen in Griekenland en wijst op algemene landeninformatie aangaande de situatie van statushouders in Griekenland die volgens hem een ernstig risico uitmaken op onmenselijke of vernederende behandeling.

Voorts en in zoverre de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie en argumentatie betrekking heeft op personen die in Griekenland om internationale bescherming verzoeken, verschilt dit van verzoekers situatie

aangezien hij in Griekenland reeds internationale bescherming verkreeg. Hij is een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en geen verzoeker om internationale bescherming in Griekenland.

De vraag die thans rijst is of verzoeker bij terugkeer naar Griekenland als begunstigde om internationale bescherming zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling.

2.3.14. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker, een zesentwintigjarige man, vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De Raad ontkent vooreerst niet dat verzoeker met psychologische problemen kampt. Uit de stukken neergelegd tijdens de administratieve procedure blijkt dat verzoeker vier maanden, meer bepaald van 11 maart 2024 tot en met 19 juli 2024, verbleef in het Centrum voor Intensieve Begeleiding van Asielzoekers (CIBA), dit is een tijdelijke residentiële begeleidingssetting van het Rode Kruis voor verzoekers om internationale bescherming met psychologische en/of licht psychiatrische problemen die nood hebben aan een meer intensieve begeleiding. In een verslag van CIBA wordt een beschrijving gegeven van verzoekers proces in CIBA, waarbij onder meer wordt gewezen op de aanwezigheid van suïcidale gedachten, en worden enkele handvaten aangereikt ter ondersteuning van het verdere begeleidingstraject (administratief dossier, map documenten, stuk 9). De reden tot aanmelding was gelegen in de grote mate van stress bij verzoeker als gevolg van zijn moeilijk verleden in Gaza en de dakloosheid tijdens zijn vlucht naar (en in) België. Verzoeker werd opgenomen met de hulpvraag om behandeld te worden voor depressie en er was nood aan traumaverwerking. In de aanvulling van de psychiater op dit verslag wordt, volgens DSM IV / DSM V kenmerken, de diagnose PTSS met dissociatieve symptomen en depressie, ernstig met psychotische kenmerken (paranoïde belevingen) opgetekend, zonder meer, wordt verder gewezen op de gunstige evolutie van verzoeker sinds zijn verblijf in CIBA en het feit dat hij er ondanks ernstige voorgeschiedenis en psychiatrische problematiek toch in geslaagd is om werk te vinden, blijkt dat er geen psychiatrische *follow-up* voorzien is en verder worden de psychofarmaca en de daarvan te nemen hoeveelheden opgesomd.

Daarnaast blijkt uit psychologische attesten dat verzoeker, los van zijn vier maand durend verblijf in CIBA van maart tot juli 2024, sinds 4 januari 2024 in begeleiding is. Hij werd door de psychosociale dienst van het Rode Kruis opvangcentrum Leopoldsborg aangemeld bij Solentra omwille van de volgende symptomen: dissociatieve reacties (mogelijks herbelevingen), slaapproblemen (onder andere nachtmerries), gewichtsverlies, haarverlies, angsten, piekeren en depressieve stemming. Verzoekers eigen hulpvraag luidde: het verwerken van traumatische herinneringen zodat het dagelijks functioneren verbetert. De psycholoog stelt in attesten van 12 en 23 december 2024 (administratief dossier, map documenten, stukken 8 en 11) dat verzoekers klachten "*lijken*" te kaderen binnen een posttraumatische stressstoornis en dat stress reducerend te werk gegaan wordt door het aanreiken van verschillende handvaten, die verzoeker wil toepassen, en dat zijn werk hem structuur en afleiding biedt, wat een kleine positieve invloed op zijn gemoed lijkt te hebben al heeft hij nood aan rust en stabiliteit. Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker twee aanvullende psychologische rapporten van dezelfde psycholoog van 31 maart 2025 en 25 augustus 2025 (stuk 3). Hierin wordt gewezen op de therapietrouw van verzoeker, met een overzicht van alle sessies sinds 4 januari 2024 en waarbij wordt verduidelijkt dat de begeleiding enkele maanden werd gepauzeerd zodat verzoeker zich op zijn werk kon richten maar dat de gesprekken, omwille van de onzekerheid van de procedure om internationale bescherming en het verblijf in het opvangcentrum wat een erg grote stressfactor lijkt, terug werden opgestart. Eens voldoende stabilisatie mogelijk is, lijkt een traumatherapie (bv. EMDR) volgens de psycholoog aangewezen om verzoekers negatieve ervaringen in en herinneringen aan Gaza te verwerken. Verder wordt erop gewezen dat verzoeker nood heeft aan een stabiele leefomgeving en een zo ononderbroken mogelijke psychologische opvolging alsook dat een (voortgezette) psychiatrische opvolging aangewezen is. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota verder nog twee psychiatrische attesten inzake (medicamenteuze) opvolging (stukken 1 en 2). Uit het attest van 24 januari 2025 blijkt dat verzoeker die dag een eerste maal door de psychiater gezien werd voor psychiatrische consultatie en ter opvolging van medicatie en dat een volgende afspraak voorzien is voor 4 mei (lees: april) 2025. De psychiater weerhoudt, zonder enige nadere verdere precisering of het vermelden van eventueel daartoe verrichte neurologische onderzoeken, een problematiek van complexe chronische PTSS met secundaire depressieve ontstemming en uit het attest blijkt dat verzoeker medicatie diende te nemen. Op 4 april 2025 stelde de psychiater vast dat er een beperkte verbetering was met betrekking tot de nachtmerries sinds de opstart van het medicijn R/topiramaat; tegelijkertijd is er een verdieping van de depressieve symptomatologie waarna de medicatiedosis verhoogd is en was er een vervolgspraak voorzien op 23 mei 2025.

Hoewel er begrip is voor verzoekers onzekere situatie en moeilijk parcours, kan uit de bijgebrachte psychologische en psychiatrische attesten niet worden afgeleid dat zijn mentale gezondheidstoestand belangrijke negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt waardoor hij zijn rechten als statushouder in Griekenland niet zou kunnen laten gelden. Zo blijkt heden uit deze attesten niet dat verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn en wordt in sommige zelfs gesteld dat

verzoeker in België werkt. De attesten geven verder geen concrete toelichting over de impact van verzoekers mentale gezondheidstoestand en eventuele behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid en zijn globaal dagelijks functioneren, noch liggen er andere medische stukken voor die hierover attesteren. Verzoeker zet ook nergens concreet uiteen in welke mate zijn psychologische problemen hem zouden beletten om zijn rechten te doen gelden in Griekenland. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland geen toegang zou hebben tot de nodige begeleiding, medische verzorging en medicatie.

Waar in de voorgelegde psychologische attesten van 23 december 2024, 31 maart 2025 en 25 augustus 2025 nog wordt aangegeven dat, eens voldoende stabilisatie mogelijk, een gespecialiseerde traumabehandeling, bv. EMDR-therapie, aangewezen lijkt, kan in deze stand van zaken niet blijken dat verzoeker in Griekenland geen toegang zal hebben tot benodigde psychologische ondersteuning en er ginds geen vertrouwensband kan opgebouwd worden tussen verzoeker en een psycholoog, noch dat hij geen EMDR-therapie ter beschikking zou kunnen hebben in Griekenland. De attesten geven verder ook geen concrete en precieze informatie over de aard en mogelijke complexiteit van de psychologische *follow-up* die voor hem is opgestart, noch kan hieruit blijken dat verzoeker in Griekenland geen toegang zal hebben tot de benodigde psychologische ondersteuning. Ze vermelden dat een “zo ononderbroken mogelijk[e]” voortzetting ervan “aangewezen” is, dat er een stabilisatie van verzoekers leefomgeving zou moeten komen alsook dat de voortzetting van de psychiatrische opvolging “aangewezen” is, maar bevatten geen andere, nadere en concrete aanwijzingen. Ook de psychiatrische attesten, die in wezen handelen over de opvolging van medicatie, geven geen verdere concrete informatie of duiding over de aard en mogelijke complexiteit van de psychiatrische *follow-up*, noch kan hieruit blijken dat verzoeker in Griekenland geen toegang zal hebben tot de benodigde psychiatrische ondersteuning en/of medicatie.

Wat betreft verzoekers (epileptische) aanvallen; verzoeker wijst op “*stijfheden in mijn lichaam*” (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8), stipt de Raad vooreerst aan dat deze niet met medische documenten worden gestaafd. Zo wordt in de psychologische attesten van 12 en 23 december 2024 alsook 31 maart 2025 gewezen op “*vermoedelijk psychogene niet-epileptische aanvallen*”, zonder enige verdere specificering of concretisering. Deze aanvallen zijn niet gediagnosticeerd door een arts. De verdere duiding in het verzoekschrift rond psychogene niet-epileptische aanvallen, evenwel zonder enige bronvermelding, alsook het meedelen dat nadere onderzoeken ingepland staan, zonder meer, doet hieraan geen afbreuk. Verder staat in het psychiatrisch attest van 24 januari 2025 dan weer opgetekend dat epilepsie niet werd weerhouden voor verzoeker. Uit verzoekers medisch dossier (administratief dossier, map documenten, stuk 10) blijkt dat verzoeker te kampen had met testiculaire problemen en waarvoor hij in België een operatie onderging. In dit medisch dossier wordt weliswaar door één dokter melding gemaakt van stuip trekkingen, waarbij deze melding volledig op verzoekers verklaringen is gebaseerd en er wederom geen enkele medische diagnose wordt gesteld. In de overige medische documenten uit België (administratief dossier, map documenten, stuk 4) wordt er wel melding gemaakt van de door verzoeker vermelde aanvallen, met het verzoek dit verder medisch te onderzoeken, maar een attestering van een dergelijk verder onderzoek ligt niet voor. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat deze problemen (aanvallen) niet als dusdanig ernstig kunnen worden geacht dat zij een terugkeer naar Griekenland in de weg staan, daar verzoeker niet de minste aanwijzing geeft van overtuigende, nauwkeurige en ernstige bewijzen die kunnen inlichten over de realiteit, de omvang en de ernst van de problemen die hij beweert te hebben, hoe lang ze al bestaan, de behandeling die ze vereisen en, in elk geval, de onmogelijkheid voor hem om een behandeling in Griekenland voort te zetten.

In de mate dat verdere opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische, psychologische en medicamenteuze ondersteuning, temeer hem een verblijfsvergunning werd verleend, waarvan hij niet aantoonde dat die reeds verstreken is. Bovendien vertoont verzoeker voldoende zelfredzaamheid aangezien hij erin slaagde om van Turkije naar Griekenland te reizen, binnen Griekenland van Athene naar Thessaloniki en van Griekenland naar België te reizen. In België blijkt verzoeker ook werkzaam te zijn, zoals kan afgeleid worden uit het verslag van CIBA en de psychologische attesten van 12 en 23 december 2024 alsook 31 maart 2025. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker voldoende zelfstandig en redzaam was en is om bij terugkeer naar Griekenland zijn rechten te doen gelden in Griekenland, de nodige psychologische/psychiatrische ondersteuning en behandeling te zoeken en er werk en (een rustige en veilige, hygiënische) woonst te zoeken.

Het kwam niet aan de verwerende partij toe om aanvullende informatie op te vragen bij verzoeker en verzoeker was in de mogelijkheid om in het kader van onderhavige beroepsprocedure bijkomende stukken neer te leggen, wat hij blijkens zijn aanvullende nota ook daadwerkelijk heeft gedaan en die door de Raad in de beoordeling van de bijzondere kwetsbaarheid zijn meegenomen.

Door verder louter te verwijzen naar algemene informatie over de toegang tot de gezondheidszorg kan verzoeker hier niet anders over deze beoordeling doen denken. Bovendien blijkt niet dat verzoeker zijn

sociale zekerheidsnummer (AMKA) in orde bracht tijdens zijn verblijf in Griekenland en heeft hij niet geprobeerd om steun te krijgen van een organisatie/vereniging om medische hulp te krijgen (administratief dossier, *“bijkomende vragen M-status Griekenland”*, notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Volledigheidshalve herhaalt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers ADET geldig is tot 16 november 2025.

Tot slot wordt niet ontkend dat de huidige situatie in Gaza en het overlijden van tal van familieleden als gevolg van de oorlog gevolgen heeft voor zijn psychologische toestand, echter toont verzoeker niet aan dat hij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen derwijze dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning (zie *infra*).

2.3.15. *In casu* benadrukt de Raad verder dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Er ligt niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.16. Verzoeker geeft aan dat zijn ADET en Grieks vluchtelingenpaspoort gestolen werden toen hij in België geen vaste verblijfplaats had (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Gelet op het belang van deze verblijfsdocumenten, zoals dit blijkt uit de door hemzelf bijgebrachte informatie, is het vooreerst weinig aannemelijk dat verzoeker hiervan geen kopieën heeft genomen. Hij beperkt zich overigens tot en volhardt in loutere en ongestaafde beweringen gezien geen attest van verlies voorligt. De verschoningen in het verzoekschrift voor het niet indienen van een klacht doen hieraan geen afbreuk.

Wat er ook van zij, de Raad herinnert eraan dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning nog steeds geldig is. De geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning loopt immers nog tot 16 november 2025 (zie *supra*).

In de bestreden beslissing verduidelijkt de verwerende partij dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) verliest, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. De verwerende partij wijst erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan of gestolen en geeft ook de te volgen procedure mee: *“Daartoe moet men zich naar een Asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het Asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar met deze voor beschadigde documenten (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>).”*

Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoeker niet langer in het bezit zou zijn van zijn geprinte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen gezien zijn blote beweringen dienaangaande, blijkt

hieruit dan ook niet dat hij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

2.3.17. Verzoeker verklaart geen AMKA en AFM te hebben ontvangen (administratief dossier, “*bijzondere vragen M-status Griekenland*”).

De Raad wijst erop dat blijkens objectieve informatie personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker *in casu*, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 19-20: “*Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.*”). De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 19). Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning.

Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: “*the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed*”). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 16 november 2025, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: “*According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires*” (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). Ter volledigheid wordt erop gewezen dat de beschikbare landeninformatie niet wijst op bijzondere problemen waar verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA te verkrijgen nog dient te voltooien. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer de procedure om de afgifte van zijn AMKA te bekomen, niet zou kunnen voltooien. Wat betreft de activering van zijn AMKA maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en/of het activeren van een AMKA. De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Iedere statushouder in Griekenland heeft recht op gratis toegang tot primaire, secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Wet 4368/2016 voorziet in het recht op gratis toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. De gezondheidszorg bestaat uit toegang tot publieke gezondheidszorg, en sluit dus toegang tot private zorgaanbieders uit.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: “*If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription*” (UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - *Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)* van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>) en verder “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 49-50). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (UNHCR, “*Information Guide for Beneficiaries of International Protection*”, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf).

Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 50).

Zelfs indien verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen, blijft hij gedurende de wachttijd toegang houden tot de sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van goederen.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken.

2.3.18. Waar zijn Griekse verblijfsvergunning binnenkort verloopt, wijst de Raad er nog op dat de procedure voor de verlenging van de ADET vanuit het buitenland kan worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo geeft het laatste AIDA-rapport te kennen dat *"the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email"* (vrije vertaling: *"de aanvraag tot verlenging wordt, tezamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld"*) (AIDA-rapport van juni 2024, p. 244-246). Waar verzoeker opwerpt dat hij de Griekse taal niet machtig is, kan hij zich laten bijstaan.

Verder blijkt dat de Griekse asieldienst momenteel zou werken aan een hervorming van de wetgeving die het mogelijk zou maken om aanvragen voor een ADET-verlenging via een speciaal *online* platform in te dienen. Daarbij zal ook automatisch een certificaat worden uitgegeven dat de verlengingsaanvraag bevestigt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 19; *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 9). Het blijkt hier enkel om een aankondiging te gaan; er is geen informatie dat zulk *online* platform al functioneert.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij al dan niet omwille van zijn psychologische situatie, die *supra* wordt beschreven, niet in staat zou zijn om dergelijke stappen te ondernemen, er zich bewust van zijnde dat zijn ADET op een bepaald moment komt te vervallen.

2.3.19. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van (onder meer) huisvesting niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Uit de gedragingen van verzoeker blijkt immers dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt vooreerst dat hij reeds vijf maanden nadat hij er de vluchtelingenstatus verkreeg, en twee dagen na het verkrijgen van zijn vluchtelingenpaspoort en documenten, Griekenland verliet en dat hij navraag deed om *"de procedure"* af te ronden want hij wilde *"het land zo snel mogelijk verlaten"* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8 en 12).

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken en om medische hulp te krijgen. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat, nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de

nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, op basis ook van zijn eerder kort verblijf na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

De Raad stipt vooreerst aan dat de ADET van verzoeker geldig is vanaf 17 november 2022, waardoor hij *de facto* vanaf dat moment beschikte over het AFM en de mogelijkheden die dit met zich meebrengt en om bepaalde stappen te kunnen ondernemen om werk te vinden en in zijn levensonderhoud te voorzien. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker, in het licht van ervaringen waarmee hij naar eigen zeggen wordt geconfronteerd, niet aantoont dat hij zijn rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. Verzoeker zette hier blijkens zijn verklaringen immers eerder beperkte stappen toe en beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van zijn verklaringen volgens dewelke hij in Griekenland geconfronteerd werd met moeilijkheden om rond te komen, huisvesting te vinden en zich te verzorgen, terwijl het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en hij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen niet wegneemt dat hij ook zelf de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Dit kan evenwel geenszins worden afgeleid uit verzoekers gedrag tijdens zijn verblijf in Griekenland na het bekomen van zijn status. Verzoeker verklaarde dat hij door zijn medische situatie – de (epileptische) aanvallen – niet kon werken waardoor hij geen geld had en zich geen woning kon veroorloven (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoeker maakte echter geen gewag van het ondernemen van doorgedreven pogingen om medische hulp, werk of een woning te vinden en hij vertrok reeds twee dagen na het verkrijgen van zijn vluchtelingenpaspoort en zijn documenten uit Griekenland (*ibid.*, p. 12). Gevraagd waarom hij na het verkrijgen van zijn documenten gelijk vertrok en niet eerst probeerde om zijn situatie te verbeteren, antwoordde verzoeker dat hij geen job had, dat zijn gezondheidssituatie slecht was, dat hij veel stress had en dat het voor hem niet mogelijk was om iets te doen (*ibid.*, p. 12). Nogmaals gevraagd waarom hij na het verkrijgen van zijn documenten niet geprobeerd heeft om de nodige medische en financiële hulp te krijgen of hulp te krijgen bij huisvesting, stelde hij “*niets van dat*” te hebben gezien (*ibid.*, p. 12). Aldus blijkt uit verzoekers verklaringen en gedragingen dat hij geen pogingen ondernam om zijn situatie in Griekenland te verbeteren en dat hij geen stappen ondernam om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te laten gelden.

In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij materiële, noch financiële hulp of ondersteuning ontving nadat hij uit het opvangcentrum werd gezet om onderdak te vinden en herhaalt hij dat hij op straat stond en niet wist waarheen en dat hij, op enkele nachten na, vijf maanden lang dakloos was. Hiermee toont hij evenwel niet aan dat hij van zijn kant pogingen heeft ondernomen om zich op dergelijke hulp en/of ondersteuning te kunnen beroepen en dat deze op niets uitdraiden.

Waar verzoeker hekelt dat allerm minst diepgaand genoeg is ingegaan op zijn levensomstandigheden om hiervan een accuraat beeld te verwerven, stipt de Raad aan dat uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker wel degelijk en afdoende bevraagd werd naar zijn levensomstandigheden en ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland (*ibid.*, p. 8-13). Voorts, in zoverre hij meermaals op algemene wijze kritiek uit op het verloop van het persoonlijk onderhoud en poneert dat een aantal elementen verder hadden moeten worden bevraagd en onderzocht en dat het onderzoek lacunair is verlopen, merkt de Raad op dat verzoeker middels het voorliggende verzoekschrift de kans had om in dit kader de nodige toevoegingen te doen en dat hij van deze mogelijkheid ook gebruik heeft gemaakt.

Verzoeker werpt verder op dat zijn medische toestand bijzonder kritiek was in Griekenland, dat hij meerdere keren het bewustzijn verloor en dat hij verstoken bleef van de nodige medische zorgen. Uit de antwoorden van verzoeker op de “*bijkomende vragen M-status Griekenland*” blijkt dat het opvangcentrum hem naar het ziekenhuis bracht als hij een aanval had en dat hij pijnstillers kreeg. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde dat wanneer hij op straat leefde door de politie werd meegenomen naar het ziekenhuis, waar hij uitlegde dat hij medicatie nodig heeft die helpt om zich “*uitgerust te voelen*”, en waar men hem vertelde dat er geen medische dekking was om die medicatie te krijgen (*ibid.*, p. 8). Gevraagd naar de pogingen die hij deed om medische hulp te krijgen als begunstigde van internationale bescherming, haalt verzoeker aan dat hij “*probeerde met verschillende mensen contact op te nemen, maar ik deed niet...*”, dat hij meestal naar publieke, officiële ziekenhuizen ging en naar apothekers en dat mensen met hem mee kwamen om te vertalen en dat de apothekers telkens zeiden dat ze geen medicijnen konden geven zonder medische voorschriften (*ibid.*, p. 12-13). Uit het voorgaande blijkt echter dat er in Griekenland wel degelijk gratis gezondheidszorg voorhanden is bij openbare ziekenhuizen en medische centra. Het loutere feit dat verzoeker een medisch voorschrift diende te hebben voor medicatie, houdt niet in dat hij hiertoe geen toegang had. Aldus kan niet blijken dat verzoeker ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten te doen gelden. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij doorgedreven stappen ondernomen heeft om alsnog naar een andere dokter of een apotheek te gaan of om een organisatie of de Griekse overheid te contacteren

om hem hierin te ondersteunen. Wanneer hem gevraagd wordt of hij geprobeerd heeft om steun te krijgen van een organisatie of vereniging om medische hulp te krijgen, antwoordt verzoeker dat hij niemand kent in Griekenland en de taal niet spreekt (*ibid.*, p. 13). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij samen met anderen naar apothekers ging die voor hem vertaalden en dat hij vaak mensen aansprak om hem te helpen voedsel en oplaadmogelijkheid voor zijn gsm te krijgen (*ibid.*, p. 11), zodat zijn bewering dat hij er niemand kent, minstens dat hij niet in staat is om anderen aan te spreken, niet kan worden weerhouden. Wat er ook van zij, verzoeker geeft nergens aan dat hij getracht heeft steun te krijgen van de Griekse overheid, dan wel organisaties of verenigingen om hem bij te staan in de zoektocht naar hulp. Indien zijn medische toestand werkelijk dermate bijzonder kritiek was, zoals verzoeker zelf aangeeft en zonder afbreuk te willen doen aan de episodes van verlies van bewustzijn (waarbij hij éénmaal door de politie naar het ziekenhuis werd gebracht), kon van verzoeker wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zou trachten te beroepen op hulp of bijstand en om zijn rechten verbonden aan zijn status van begunstigde van internationale bescherming te doen gelden, hetgeen hij evenwel naliet.

Verzoeker - wiens Griekse verblijfsvergunning op zich aldus nog geldig is - toont verder niet aan dat hij als statushouder in Griekenland bij terugkeer geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, toont verzoeker niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

2.3.20. Waar verzoeker wijst op geweld tijdens zijn verblijf in het gesloten centrum op Samos en op controle van zijn identiteitsdocumenten op straat door agenten in burger, wijst de Raad op volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Waar u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met ernstige feiten en situaties – u stelde meermaals geslagen te zijn door bewakers in het opvangcentrum (CGVS, p. 9) – moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Voorts gevraagd of u na het verkrijgen van uw vluchtelingenstatus problemen heeft gehad met de Griekse autoriteiten, haalde u twee situaties aan waarbij u – al dan niet met handboeien om – lange tijd moest wachten terwijl uw identiteitsdocumenten gecontroleerd werden door de Griekse politie (CGVS, p. 12). Uit deze weergave van de manier van handelen van de Griekse politie blijkt niet dat u na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus in Griekenland ooit ernstige feiten en situaties met de politie/autoriteiten zou hebben ondervonden.”

Bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer eigent de Raad zich deze motieven toe. De Raad wijst erop dat het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie zoals verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift aanhaalt, hoe betreurenswaardig ook, op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn

om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Waar verzoeker stelt dat de impact van het geweld op zijn psyche groot was, verwijst de Raad naar de eerder gemaakte omstandige beoordeling van de psychologische problemen van verzoeker.

2.3.21. Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont verder niet aan dat hij niet de nodige zelfredzaamheid heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien. Hij slaagde erin om van Turkije naar Griekenland te reizen, binnen Griekenland van Athene naar Thessaloniki en van Griekenland naar België te reizen met financiële ondersteuning. Verzoeker verklaarde weliswaar vijf maanden op straat te hebben geleefd in Griekenland, doch hoewel dit betreurenswaardig is dient te worden vastgesteld dat uit de door hem afgelegde verklaringen niet kan blijken dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zich te informeren en contact op te nemen met organisaties die hem zouden kunnen helpen. Verzoeker bleef in gebreke te concretiseren welke stappen hij heeft ondernomen om zijn situatie te verbeteren. Verder blijkt dat hij in Griekenland makkelijk, ook al zou dit gepaard gegaan zijn met schaamte en overlevingsmodus zoals hij in het verzoekschrift opwerpt, op andere Arabieren afstapte om hulp te vragen, bv. om zijn gsm op te laden of om eten te krijgen en had hij personen, daarom geen vrienden, die hij kende en bij wie hij een paar dagen kon logeren of sporadisch douchen en gingen mensen met hem mee naar apothekers om te vertalen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11, 13). Dit duidt op een enigszins verbindend karakter, zoals in de bestreden beslissing wordt aangestipt, en hetgeen als dusdanig ook wordt erkend in het verslag van CIBA waarin erop wordt gewezen dat verzoeker vaak een verbindende rol had tussen de bewoners, dat hij met iedereen contact maakte en wat mensen naar elkaar toe bracht (administratief dossier, map documenten, stuk 9). Tevens slaagde hij erin, met de hulp van een derde, om in Griekenland een beroep te doen op een advocaat om zijn documenten in orde te krijgen en waarvoor hij financiële hulp van zijn vader uit Gaza kreeg (*ibid.*, p. 11). Hoewel er begrip kan worden getoond voor de situatie in Gaza en niet zonder meer gesteld kan worden dat hij nog financieel kan worden ondersteund door zijn daar verblijvende familieleden, getuigen voorgaande bevindingen van een zekere zelfredzaamheid. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker twee neven in Londen heeft en hoewel hierover inderdaad niet werd doorgevraagd, brengt verzoeker nergens met overtuigende elementen aan dat hij zich niet tijdelijk tot hen zou kunnen wenden met het oog op ondersteuning. Daarnaast blijkt uit de door hem voorgelegde psychologische attesten en verslag dat hij in België, ondanks zijn psychologische problemen, in staat is om te werken, hetgeen aantoonde dat hij voldoende zelfredzaam zal zijn om eventueel met ondersteuning hetzelfde te doen in Griekenland, minstens liggen er geen overtuigende elementen of stukken voor die wijzen op het tegendeel. Waar verzoeker ook hier opwerpt dat het onderzoek haastig en lacunair is verlopen, merkt de Raad op dat verzoeker middels het voorliggende verzoekschrift de kans had om in dit kader de nodige toevoegingen te doen en dat hij van deze mogelijkheid ook gebruik hebben gemaakt, maar dat de gemaakte herhalingen en verfijningen van zijn eerdere gezegden geen afbreuk doen aan de beoordeling van verzoekers zelfredzaamheid. In zoverre verzoeker duidt op een gebrek aan netwerk, merkt de Raad op dat hij geenszins kan hardmaken dat hij, omdat hij er niemand meer zou kennen, in Griekenland zal terechtkomen in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al zou de situatie gekenmerkt worden door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., punt 91). Gelet op de voorgaande vaststellingen moet verzoeker in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij maakt geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

2.3.22. Nu verzoeker eerder beperkte stappen heeft gezet om zich te laten bijstaan in zijn zoektocht naar huisvesting en medische ondersteuning, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van onderdak, werk of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

2.3.23. De verwijzing in het verzoekschrift naar internationale rechtspraak is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielpprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

2.3.24. Een algemene verwijzing waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de gebreken inzake ondersteuning (hetgeen in bovenstaande analyse ook mee in rekening is genomen), volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker, als begunstigde van internationale bescherming in

Griekenland, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

2.3.25. Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft verzoeker internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis*, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het persoonlijk onderhoud van verzoeker, noch in het verzoekschrift concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
 - door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
 - door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
 - door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
 - door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden
- (HvJ arrest 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 91-94 en HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 93-97).

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.3.26. Voorts voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

2.3.27. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terecht gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële

deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

2.3.28. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Alles samengenomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij als gevolg van de onverschilligheid van de Griekse overheden, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonbaar dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn.

Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

2.3.29. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.30. Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op (een schending van) artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is de verwijzing ter terechtzitting naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

2.3.31. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.32. Waar verzoeker blijkens de uiteenzetting van zijn middel lijkt aan te voeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal de kans kreeg om de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door zijn advocaat. Hij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.33. Evenmin kan de schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen. Verzoeker maakt bovendien op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.34. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.35. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS